

Rosa del vents

Arenys de Mar

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Zona Portuària, s/n

Coordenades:

Latitud: 41.579203675903
Longitud: 2.5576676800847
UTM Est (X): 463127
UTM Nord (Y): 4603151

Classificació

Número de fitxa 08006 - 374
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia Element urbà
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Any 1966
Autoria de l'element: Armand Olivé Milian
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Restringit
Ús actual: Ornamental
Titularitat Privada
Titular: Club Nàutic d'Arenys de mar
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dc., 05/04/2023 - 08:31

Descripció

Mosaic fet per Armand Olivé Milian de petites tesselles que representa una rosa dels vents. Està col·locat en el paviment de la terrassa del Club Nàutic d'Arenys de Mar.

Observacions:

Vicente de la Fuente, en un text inèdit facilitat pel Museu d'Arenys contextualitza l'obra d'Armand Olivé. Explica que és dins el panorama de les dècades de 1960 a 1980 on s'integra la producció d'Armand Olivé Milian, artista que es pot considerar autodidacta. Estudia comerç, però de jove entra com aprenent al taller de Ramon Carrera Morales. Carrera (1924-2018) va ser un decorador, dissenyador i mosaïcista de reconegut prestigi a la seva època. La seva obra més coneguda és a l'església de Santa Agnès. Construïda com capella d'un convent per l'arquitecte Francesc de Paula i Villar, al carrer Sant Elies de Barcelona. L'any 1936, a l'inici de la Guerra Civil, la FAI va establir una txeca, on va ser assassinat el bisbe Irurita. L'any 1958 l'església conventual es va transformar en parròquia per l'arquitecte Leopoldo Gil Nebot, reforma que va incloure el mosaic de Carrera.

Després entra com a dibuixant a ACMA, Cristalería Barcelonesa SA, que fabricaven el PLAVIT, petites tesselles que recobrien moltes façanes i interiors als anys 60 del passat segle XX. És molt similar al Gresite, de fabricació italiana, però en aquest cas les tesselles són de ceràmica. Donava prou possibilitats d'expressió. Una necessitat creativa que el porta a experimentar en altres terrenys, com en el disseny de portades de llibre. Durant anys va ser un dels encarregats de les portades de les edicions dels guanyadors del Premi Planeta.

S'estableix pel seu compte després de fer el servei militar l'any 1965, primer en un taller a Sant Boi i finalment a Vilassar de Dalt. Treballa amb ceràmica reciclada. No encarrega peces. Només quan busca un color determinat una empresa de Vilassar li feia la peça amb el color serigrafat i amb vernissos s'aconseguia el to desitjat. Treballa amb plafons decoratius per edificis d'habitatges, restaurants, esglésies o piscines. Són mosaics amb dissenys propis o a demanda del client. Però també va col·laborar amb diversos pintors realitzant el seus projectes decoratius en mosaic. Aquesta producció pot estar signada només amb el nom del pintor que proporcionava el cartó per fer el mosaic.

Dibuixants com Francesc Fornells-Pla (1921-1999) pintor i vitraller (obra seva és la decoració de la Pista de Gel del Barça, de les Piscines Picornell i molts vitralls en ciment); Pau Macià Pons (1917-1980), muralista, cartellista i il·lustrador o Jordi Vila Rufas (1924-2011), pintor i retaulista (com els retaules de Sant Joan de Vilassar de Dalt). Amb aquest últim va fer un mosaic per la façana de la Passió, a la Sagrada Família, al 1968-69, que després Subirachs va semi ocultar amb les seves escultures. A la dècada de 1980 treballa a Girona amb el pintor Lluís Roure (1945).

Moltes de les seves obres estan en edificis privats però en espais públics, com porteries, façanes d'edificis o oficines bancaries. Això li ha donat molta visibilitat, però, fins ara, poc reconeixement de la seva autoria, un fet que ve donat perquè la majoria dels mosaics no els signava. Al principi de la seva carrera alguns estan signats com Armand, però la signatura més coneguda és la d'Olivé Milian.

Els encàrrecs venien directament dels arquitectes responsables de l'edifici. El cas de les decoracions de les oficines de La Caixa és diferent. La dècada de 1970 és un moment d'expansió de les sucursals bancàries, en baixos comercials, per apropar-se a una potencial clientela que anava en augment. En un moment de prestigi de la ceràmica, s'opta per singularitzar les oficines amb obres d'art amb un material que la població percep com propi, popular i ben considerat. Aquesta política va ser seguida per altres bancs, caixes d'estalvis o serveis com el metro i ferrocarrils al mateix període. A localitats on la terrisseria és important, s'encarreguen les decoracions a artistes terrissers locals, com a Esparreguera, on les decoracions de La Caixa i el Banc de Sabadell són obra del terrisser Ivan Marín. Evidentment Olivé Milian no va ser l'únic artista en rebre encàrrecs per decorar oficines de La Caixa,

l'entitat va recórrer a d'altres ceramistes, com Julia Lahiguera.

Història

Aquest mosaic és el més antic, fins ara, localitzat a Arenys de Mar d'Armand Olivé Milián. La reforma dels espais socials del Club Nàutic van ser encarregades, l'any 1966, a l'arquitecte Manel Valls i Verges (1912-2000). Nascut a Barcelona va desenvolupar una part de la seva obra a Arenys, com a arquitecte municipal. Titulat l'any 1940 va formar part del Grup R, tenint despatx juntament amb Josep Antoni Coderch fins inicis de la dècada de 1960.

Segons consta a la documentació conservada, respecte a les obres d'ampliació del Club Nàutic, la decoració de l'edifici, com mobles, plafons ceràmics, terres, rajoles, mobiliari de jardí, va ser responsabilitat de l'empresa de Barcelona Nicolau & Perelló. Segons consta en la factura conservada, el mosaic va tenir un preu final de 20.026,25 ptes, tot sent instal·lat definitivament al juliol del 1969. A l'agost i a l'octubre de l'any 1969 i, novament, al 1972, el mosaic es va restaurar, ja que algunes tessel·les s'havien després.

Bibliografia

FUENTE BÉRMUDEZ, Vicente de la (nn.cc). *Marinarenys, mosaic d'Armand Olivé Milián* (inèdit).

Enllaços d'interès:

[Rondaller](#)

